

ŞERMIN YAŞAR ABARTMA TOZU

Resimleyen: Mert Tügen

ABARTMA TOZU

ŞERMIN YAŞAR

Bir sabah uyandık ve bizim kasaba toptan delirdi.
Annem sağlıklı yaşam uğruna evi dev bir organik tarım alanına dönüştürdü.
Babaannem sevimli, minnoş pansiyonunu oteller zinciri yaptı.
Babam daha çok para kazanmak için eve uğramaz oldu.
Kuzenim ata binerken resim yapmaya, flüt üflerken piyano çalmaya başladı.
Yengem temizlikle kafayı bozdu. Kocasını pis diye evden kovdu ve çocuklarını her
gün suya yatırdıktan sonra mandalla çamaşır ipine astı.
Fehmi abi bilgisayarın başından tuvalet için bile kalkmadığından hastanelik oldu.
Okulda daha başarılı olmak için teneffüs yapmamaya,
hafta sonları da okula gitmeye başladık.
Etrafımda bir tane normal insan kalmadı.
Ha şimdi diyeceksin ki bir tek sen mi normalsin? Evet, bir tek ben normalim. Neyse
ki mücadelecı bir ruhum var. Bu kasabadaki insanlara bir süper kahraman lazımsa
o kesinlikle benim. Koca kasabada yanımda olan tek kişi, Tefkık Kılırkıyarak.
Cerçi o da çok normal değil ama olsun, o da insan.

taze
kitap

KDV'den muafır.

taze
kitap

27. BASKI
- Toplam -
580.000
adet

taze
kitap

ABARTMA TOZU

ŞERMIN YAŞAR

Resimleyen: Mert Tugen

Birlikte düşündük,
birlikte konuştuk,
birlikte yazdık...
Katkılarından dolayı
çocuklarım Tuna, Mete ve Name'ye
teşekkürlerimle.

Bir sabah uyandık ve bizim kasaba toptan delirdi. Olanlar bir anda oldu. Bir salgın gibi başladı, birinden diğerine, diğerinden öbürüne bulaştı sanki. Annemi, babamı, bütün arkadaşlarımı, tanıdığım herkesi tanıyamaz hâle geldim. Bu salgının adını başta "Toplu Çozutma" koydum. Sonraları her gün yeni bir isim bulacaktım. Çünkü her gün daha çok çozuttular.

Ha şimdi diyeceksin ki bir tek sen mi normalsin? Evet, bir tek ben normalim. Sahiden öyleyim. Buğdaylı'da akli başında olan tek kişi benim. Ha bir de Tevfik Kılıkırkyarar var. Gerçi o kasabalı değil ama olsun, o da insan.

O gelene kadar bunların arasında kafayı oynatmak üzereydim. "Acaba herkes normal de ben mi anor-

malim.” diye düşünüyordum. Allah’tan Tevfik Kılıkırkyazar geldi de normal bir insan evladı daha görmüş oldum. Gerçi o da çok normal değil ama olsun, o da insan.

On yaşındayım ama son zamanlarda olanlar bana kafadan yirmi yaş kattı. Kaç yaşındasın diye sor-san rahatlıkla 30 derim, hatta 40 bile diyebilirim, bazen oluyor 50’leri hissediyorum. **İnsan 10 yaşında emekliye ayrılmak ister mi?** Ben istiyorum. İçimdeki yaşam enerjisini sünger gibi emdi bu kasaba benim. Büyük olsam bir dakika durmaz, çeker giderdim. Tası tarağı topla git bir sahil kasabasına yerleş! Torun torba bile istemiyorum. O kadar bıktım insanlardan.

Neyse ki mücadeleci bir ruhum var ve zorluklarla mücadele etmeyi seviyorum. Bu kasabadaki insanları içine düştükleri bu bataklıktan çıkartacak bir süper kahraman lazımsa o kesinlikle bendim. Her süper kahramanın arkasında mutlaka bir başka süper güç bulunur. Benim öyle bir gücüm yok. Yanımda olan tek kişi Tevfik abi. Gerçi onun kendine hayrı yok ama olsun, o da insan.

Olan biteni anlatmam biraz zaman alacak ama oku, oku da gör neler çektiğimi...

Ben yaşadım bunları kardeşim, yaşadım!

Okumak iş mi? Okuması kolay... Kendini bir de benim yerime koy bakalım, dayanabilecek misin?

Her şey o sabah başladı. Gece yatarken her şey normaldi. “Anneciğim, babacığım iyi geceler!” dedim, gittim, sarıldım, öptüm. Gidip dişlerimi fırçaladım, kitabımı okudum, yattım. Her sabah olduğu gibi yine sabah saat sekizde alarm sesiyle uyana- caktım ama bir çılglıkla uyandım. Annemle babam eşofmanları çekmişler, kafalarında saç bandı, elle- rinde birer şişe su, yatağımın başında koşuyorlar.

“Bir ki üç, bir ki üç, bir ki üç...”

“Tövbeler olsun, n’oluyor?” diye uyanıp otur- dum yatağın üstüne.

Saate baktım.

Altı! Sabah altı!

“Kalkkk! Spor yapacağız. Spor sağlıklı yaşamın en önemli parçasıdır. Biz her sabah güne koşarak baş- lar, yüzerek devam eder, bisikletle geri döneriiiiiz!” diye nefes nefese koşarken saydı babam.

Annem,

“Triatloooooon! En sevdiğimmmmm! Hayat- ta en sevdiğim şey triatlooon!” diye çılgılık attı koşarken.

Uykulu gözlerle etrafa bakındım.

"Anne senin en sevdiğin şey mantı! Dün akşam üç tabak mantı yedin de yattın. Biriniz 120 kilosunuz, biriniz 95! Nasıl sağlıklı yaşam? Daha sabahın altısıııı! Babama bak yaaa... Sen yorulmayayım diye bacak bacak üstüne atmazsın. Ne oldu size?" dedim ama hiç duymadılar.

Beni apar topar giydirip koşuya çıkarttılar. Bizim kasabada sabah altıda kimseyi sokakta göremezsin, yani öyledir herhâlde. Daha bu yaşıma kadar saat altıda hiç sokağa çıkmadım. Ama o sabah herkes sokaklardaydı. Koşanlar, bisiklete binenler, gülle atanlar, sabah sabah basketbol oynayanlar, uzun atlamacılar falan.

O kalabalıkta dedemi gördüm, elindeki gülleyi atmaya çalışıyordu.

"Dedeeee, o ne yav?"

"Gülleeeee!"

"Ne güllesi yaaa? Namaza niye gitmedin sen? N'oluyo millete sabah sabah?"

"Spor çok önemli! Ben çok sportif biriyim. Böylece hiç yaşlanmayacağım, hep sağlıklı olacağım."

"Daha ne kadar yaşlanacaksın, dedesin işte. Git evine, şimdi ayağına falan düşüreceksin koca gülleyi!" dedim ama vallahi fırlattı.

Sanki bütün kasaba toplu hâlde olimpiyatlara hazırlanıyordu.

Spordan sonra kan ter içinde eve döndük. Dizlerimde derman kalmadı. Annem kahvaltı masasına oturmamızı söyledi ama masa boştu. Önümüzde birer kâse duruyordu. Benim beslenmeme çok dikkat eden, her gün bir yumurtayı ağzımdan burnumdan tıktırıp, peynirimi yemezsem üzülen annem; önümüze sadece birer kâse süt koymuştu. Babamın ve annemin kâsesinde yulafla süt karıştırılmıştı.

Benim glüten alerjim var. O yüzden yulaf, buğday, unlu mamül, ekmek falan yiyemem.

Benim kâseme sadece süt koymuş ve Allah razı olsun, bir tane de avokado doğramış.

“Anne hani kahvaltı?”

“İşte yavrum önünde.”

“Bu ne anne? **Bu süt! Sütle avokado.** Hani yumurta, peynir, ceviz, salatalık falan?”

“Artık sağlıklı besleneceğiz yavrum, bu yeterli. Hadi yap kahvaltını.”

Kahvaltı olsa yapardık tabii ama kahvaltı falan yoktu ortada. Kendisi kâseyi kafaya diktiği gibi işe

gitti. Koşarak gidecekmiş. O da spormuş. Sonraki günlerde annemi hiç yürürken görmedim, hep koştu. Bir elinde hep büyük boy bir su şişesi taşıyordu. Sanki küçük bir bebeği varmış da onu taşıyormuş gibiydi. Su şişesini kucağından hiç indirmedim.

Bundan sonra olaylar bir anda hız kazandı. Anne-me, babama, babaanneme, toptan bütün Buğdaylı kasabasına bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu anlamıyordum. Bu hâl çok uzun sürdü, aylarca anlamadım.

Çözmek için Tefik Kılıkırkyarar'ın gelmesi gerekti. Gerçi o olmasa da çözerdim ama olsun, o da insan...

Devamı kitapta...

/tazekitap